

Miền đất đứng

Dư Thị Diễm Buồn

Tôi với anh chưa một lần gặp gỡ
Xem thư anh, lòng ray rức anh ơi!
Trót sinh ra, ta làm kiếp con người
Mất đất đứng làm sao không đau xót?

Tôi yêu quê, yêu tuổi thơ mật ngọt
Lũy tre xanh bao bọc cánh đồng làng
Hàng dừa xiêm, gió lay nhẹ mơn man
Thu tiễn hạ, hong úa vàng lá đỏ

Mường sau chùa, tôi thường câu quen chỗ!
Cá lóc, cá rô, háo hức đớp mồi
Cuối xóm trưa náo nức giọng à ơi
Ngoài ruộng trắng, vắng tiếng trâu ghé ngõ

Quê yêu hồi, nhớ thương sao là nhớ!
Nhớ mẹ ngồi sắn gạo bên hông nhà
Bảo vệ quê, cha đi lính miền xa
Nơi xóm cũ, mẹ sống đời chinh phụ

Dòng Cửu Long tràn bờ sông bãi sù
Mang phù sa cho lúa tốt nếp tươi
Châu Đốc, Long Xuyên ngược đến Tháp Mười
Nơi nước ngọt cây lành từ bao thuở

Bạc Liêu, Năm Căn, Vị Thanh, Cờ Đỏ...
Gương liệt oanh chiến tích vẫn còn đây
Ôi Sài Gòn, kỷ niệm đẹp chưa phai
Đường Nguyễn Du với hàng me bóng ngã

Chợ Bến Thành từng bùng trong nắng hạ
Thương những chiều hò hẹn cổng Văn Khoa
Tuổi học trò ôi kiêu diễm ngọc ngà
Mái tóc huyền xoa vai gầy áo trắng

Thời thanh xuân đẹp màu trời xanh thắm
Nhớ làm sao hòn Phu Tử, Vũng Tàu
Nắng chiều buông trên sóng biển lao xao
Xuôi tàu đêm: Huế, Nha Trang, Đà Nẵng...

Bao năm qua, mang nỗi buồn xa vắng
Mỗi chặng đường, mỗi cảnh sống trong tôi
Đất tạm dung, vẫn là đất của người
Còn đất Việt muôn đời miền đất đứng